

end netop til Uddannelse som Kobberstifter. Men den forandrede Udtryksmaade er udelukkende motiveret af Hensynet til, at Rigsdagen ikke skulde være forbunden til det, som den ærede Ordfører antydede, at man maatte kunne være bunden til at støtte ham efter hans Hjemkomst, og da særlig paa den Maade, at man oprettede et Professorat ved Kunstakademiet i Kobberstiftkunsten. Der er jo for det første en Mulighed for, at han ved privat Virksomhed, og ved en privat Skole kan gøre den Kunst frugtbringende, uden at Staten giver Tilskud, og der er jo ogsaa en anden Understøttelsesmaade, hvad der jo ikke er Rigsdagen ubekendt, at man støtter en privat Skole, og endelig for det 3dje, at man opretter et Professorat ved Kunstakademiet. Alle disse Muligheder foreligger, og jeg mener, at Rigsdagen altsaa slet ikke skulde være bunden. Derfor forandrede jeg Karakteren, for at ikke Kunstneren eventuelt skulde kunne sige: Naar I have givet mig det, maa I ogsaa nødvendigvis give mig det andet. Og naar jeg, uagtet Tiden for Uddannelsen vil vare 3 Aar, ikke udtrykkelig har sagt det, var det ikke Meningen dermed at sige, at jeg ikke vilde komme igen, og at det ikke skulde være i 3 Aar — thi i eet Aar kan der ikke udrettes tilstrækkeligt for Dje-medet — men det var for ikke paa Forhaand at give Kunstneren et Tilslag, ifølge hvilket han, ogsaa uden at give Beretning om, hvad det var udrettet i det første Aar, og uden at forelægge tilstrækkelige Oplysninger derom, kunde gøre Regning paa det næste Aars Bidrag, men han kunde kun gøre det, naar han forelagde tilstrækkelige Oplysninger, som kunde motivere en Fornøjelse. Med disse Forbehold og med denne Forklaring skal jeg meget anbefale her at følge Mindretallet, som dog er noget større end det paa det enkelte andre Steder fremkomne Mindretal, idet jeg ikke anser og ikke paa nogen Maade kan anse det for haabløst, at Kobberstiftkunsten skulde kunne komme til at blomstre i Danmark, da den har gjort det før, og da man blandt vor talrige Kunstnerstand dog vistnok tror jeg, til enhver Tid vil kunne gøre Regning paa, at der vil være Gæmmer, som værdig ville kunne optage Forgængeres Arbejde, saaledes som Tilfældet maa antages at være med denne Ansøger, Hr. Locher.

De to næste Forslag har jeg ikke noget at bemærke om, da de ere tiltraadte. Det forholdt sig saaledes med Hensyn til Nr. 372, at jeg meget maatte ønske denne Bevilling; det gør mig ondt, at den ikke er tiltraadt. Her er Tale om virkelig Fortsættelse af Arbejdet. Det er ikke færdigt og afsluttet — det vil i øvrigt snart blive det — men der er Tale om en virkelig Fortsættelse, nemlig først og fremmest en Udvidelse til Altertablerne fra det 11te og 12te Aarhundrede, som ikke er medtagen paa den tidligere Bevilling, og hvoraf vi vel ikke have mange, men de, som vi have, ere ganske overordentlig interessante, og dernæst ogsaa til andre kirkelige Genstande, som naturlig sluttede sig dertil.

Med Hensyn til Helligaandshuset i Randers skal jeg selvfølgelig, lige saa lidt som den ærede Ordfører, komme ind paa Byens og Byraadets Stilling til de to Ting, Djebliffets og Nutidens Krav og Fortidens og den historiske Interesse. Jeg kan meget godt forstaa, og skal paa ingen Maade gaa i Rette med Byraadet, om det foretrækker, hvad det fra sit Standpunkt anser for at være Nutidens Krav paa Udvidelser fremfor dette, og om det, naar det ser Sagen udelukkende fra sit Standpunkt, siger: Vi foretrække at bryde dette Hus ned, fordi det vil skaffe os tilbørlig Torveplads, og den kunstneriske og historiske Interesse har ikke saa megen Betydning for os som dette Hensyn til Tidens Fornødenheder. Dette Standpunkt har været Byraadets eller dets Flertals. Jeg skal ikke gaa i Rette dermed, uagtet der naturligvis altid kan spørges, om Byraadet ikke ser urigtig paa Tingene, om det ikke derved overser, at Byen som saadan i Virkeligheden har en Interesse i, at bevare et Fortidsmindemærke, som giver Byen en interessantere Karakter i historisk Henseende, som den vel kunde være tjent med at bevare. Det er jo f. Eks. bekendt, at intet har skaffet Aalborg en større Berømmelse i historisk Henseende end det, at den har bevaret endnu nogle — ikke alle desværre — af de højst interessante borgerlige Bygninger fra Middelalderen. Men som sagt, jeg skal ikke gaa i Rette med Byraadets Opfattelse af, hvad der er Byens Interesse. Men hvad jeg som Kirke- og Undervisnings-